

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **VETT a.s.**, se sídlem Nad Opatovem 2140, Praha 4, zast. JUDr. Michalem Říhou, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2013, č. j. KULK 17845/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Město Česká Lípa**, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 1, Česká Lípa, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 6. 2016, č. j. 59 A 93/2014 – 132,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 6. 2016, č. j. 59 A 93/2014 - 132, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2013, č. j. KULK 17845/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti v celkové výši 19 456 Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Říhy, advokáta se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jako „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tím byl zamítnut její návrh, původně podaný Okresnímu soudu v České Lípě, který jej z důvodu nedostatku pravomoci postoupil žalovanému dne 1. 8. 2010. V daném návrhu se stěžovatelka domáhala, aby osobě zúčastněné na řízení byla uložena povinnost zaplatit jí částku 3 182 534 Kč s příslušenstvím, vzniklou na základě smlouvy o závazku z veřejné služby v městské autobusové dopravě, na základě které stěžovatelka zajišťovala pro osobu zúčastněnou na řízení provoz městské autobusové dopravy v České Lípě.

[2] Krajský soud se ve svém zamítavém rozhodnutí přidržel závěrů žalovaného, když zhodnotil, že ten nepochybil, pokud pro správní řízení vyhodnotil veřejnoprávní smlouvu jako právní akt, který nebyl schopen mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení založit závazkový vztah. Z tohoto důvodu z dané veřejnoprávní smlouvy o závazku veřejné služby nemohou plynout jakékoliv nároky. Z § 19 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a rozsudků Nejvyššího správního soudu (ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 16/2009 - 157 a ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009 - 753) uvedl, základem závazku veřejné služby je smlouva mezi dopravním úřadem a dopravcem. Ze samotného vlastnictví licence nemůže vzniknout závazek veřejné služby. V dané věci tak stěžovatelka poskytovala dopravní služby, aniž by mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení vznikl závazek veřejné služby.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu obsáhlou kasační stížnost, ve které se dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve stížnosti nejprve shrnuje spletitý procesní vývoj celé věci, zejména to, že původně nároky uplatnila v občanském soudním řízení u Okresního soudu v České Lípě. Ten usnesením, které nabylo právní moci, rozhodl o zastavení řízení a postoupení nyní řešené věci žalovanému. Ve věci také rozhodl krajský soud rozsudkem na základě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, že žalovaný je povinen ve věci vydat rozhodnutí. Stejně tak zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jako „zvláštní senát“), rozhodl usnesením ze dne 8. 3 2012, č. j. Konf 5/2012 – 11, že o věci je povinen rozhodnout žalovaný. Přesto žalovaný o návrhu věcně nerozhodl, když dovodil, že návrhu nemůže vyhovět, neboť soudy rozhodující v občanském soudním řízení v souvisejících řízeních rozhodly, že uzavřená veřejnoprávní smlouva je neplatná.

[4] Stěžovatelka také upozorňuje na letité průtahy na straně žalovaného.

[5] V kasační stížnosti je dále namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatečné vypořádání žalobní argumentace stěžovatelky.

[6] Žalovaný nebyl vázán závěry civilních soudů o neplatnosti veřejnoprávní smlouvy, nicméně v každém případě byl povinen o nároku stěžovatelky ve sporném řízení dle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“) rozhodnout. Veřejnoprávní nároky stěžovatelky jsou totiž ve věci nepochybně dány, ať už na základě veřejnoprávní smlouvy nebo z důvodu, že byla neplatná.

[7] Stěžovatelka argumentaci dále rozvedla, i když jí však sama výslovně označila za argumentaci nad rámec hlavních důvodů kasační stížnosti.

[8] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti vyjádřil tak, že trvá na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vyjádřil obavu z možných důsledků některých úvah stěžovatelky týkajících se licenčního řízení, které nicméně byly vysloveny nad rámec hlavních důvodů kasační stížnosti.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření zdůraznila, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný a zákonný, jakož i dostatečně a přehledně odůvodněný. Dále konstatuje, že žalovaný se žádných průtahů nedopustil, řízení pouze přerušil a vyčkával, jak se civilní soudy postaví k otázce vzniku (platnosti) veřejnoprávní smlouvy, přičemž případné průtahy v řízení by ani pro danou otázku nebyly relevantní. Ve své argumentaci odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4410/2010, dle kterého *„vychází-li žalovaný nárok ze skutkových tvrzení, že bylo poskytnuto plnění jinému, aniž by mezi účastníky existoval odpovídající smluvní vztah, a dovozuje-li se tak vznik závazkového vztahu z bezdůvodného obohacení, je dána pravomoc soudů v civilním řízení, nehledě na to, že v případě platně uzavřené smlouvy by byl povolán rozhodovat spor správní orgán*“. Dovozuje, že tento závěr je též v souladu s právním názorem zvláštního senátu v usnesení ze dne 8. 3 2012, č. j. Konf 5/2012 - 11. Ve sporném řízení podle správního řádu nelze přiznat finanční plnění z veřejnoprávní smlouvy, pokud veřejnoprávní smlouva platně nevznikla. Při neexistenci takové smlouvy, jako právního titulu uplatňovaného nároku, musí být nárok uplatněn v rámci sporu o vydání bezdůvodného obohacení v občanském soudním řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] V dané věci se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu v dané věci nelze hovořit, neboť ten je naopak velmi detailně a precizně odůvodněn. Není možné usuzovat, že nepřezkoumatelnost
je založena pouze proto, že stěžovatelka s argumentací krajského soudu nesouhlasí, eventuálně, že krajský soud nařkla z toho, že se některým problémům „vyhnul“. Ostatně ona sama
s rozsudkem krajského soudu detailně polemizuje, což samo nasvědčuje jeho přezkoumatelnosti.

[13] K otázce letitých průtahů v řízení, na které stěžovatelka v kasační stížnosti upozorňuje, soud uvádí, že tyto nejsou předmětem jeho zkoumání, neboť ve věci samé bylo, byť s delší časovou prodlevou, rozhodnuto. Předmětem přezkumu je rozhodnutí vydané ve věci samé, nikoliv předchozí nečinnost žalovaného, pokud neměla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí, což stěžovatelka nijak netvrdí.

[14] Obdobnou problematikou, mezi týmiž účastníky, se Nejvyšší správní soud již zabýval, v rozsudcích ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 172/2016 – 61, a ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 As 191/2016 – 50, a ani v této neshledal důvod, proč by se od závěrů tam uvedených, v tomto řízení odchýlil. Stěžejní pro posouzení věci je to, že krajský soud ve svém rozsudku zcela pominul aktuální judikaturu zvláštního senátu, která upřesnila rozsah pravomoci pro rozhodování správních orgánů ve sporném řízení dle § 141 spr. ř.

[15] Zvláštní senát v usnesení ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015 - 11, ve věci *ČAS – SERVICE* (dále jen „usnesení ČAS – SEVICE“), vysvětlil, že sporem z veřejnoprávní smlouvy *„je nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních než pouze nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě. Právní úprava zakotvující možnost uzavřít v určité věci v oblasti veřejného práva veřejnoprávní smlouvu již tím, že zakládá možnost vzniku právního vztahu mezi jednotlivcem a veřejnoprávní entitou jinak než autoritativním jednostranným jednáním veřejnoprávní entity, předpokládá vznik komplexního „souboru“ vzájemných a navzájem provázaných práv a povinností a z nich plynoucích nároků mezi těmito subjekty. Centrálním bodem tohoto souboru práv a povinností bude daná veřejnoprávní smlouva. Nezřídka však, ačkoli by mělo jít spíše o výjimky, půjde i o práva a povinnosti – striktně vzato – povahy mimosmluvní. Ty budou s veřejnoprávní smlouvou spojené pouze volně, ve smyslu faktické souvislosti mezi nárokem a veřejnoprávní smlouvou, která byla uzavřena, ať už platně nebo neplatně, nebo nebyla uzavřena, avšak s ohledem na povahu a podstatu vztahu uzavřena být mohla (tzn., že daný vztah mohl být podle zákona veřejnoprávní smlouvou upraven). V tomto smyslu je i v oblasti veřejnoprávních smluv představitelná veřejnoprávní obdoba nároků, jakými jsou v oblasti práva soukromého nárok na vydání bezdůvodné obohacení […]“. „Soubor“ práv a povinností, „jehož centrálním bodem je zákonem předvídaná, byť ne vždy nezbytně nutně platná či vůbec uzavřená veřejnoprávní smlouva, má být posuzován komplexně, ve všech svých vzájemných souvislostech, a pokud možno jedním orgánem, resp. soustavou orgánů.*
Je tedy zásadně třeba v pochybnostech vykládat ustanovení o pravomocech rozhodovat o právech a povinnostech majících určitou povahu a podstatu (veřejnoprávní či naopak soukromoprávní) tak, že o nich bude rozhodovat pokud možno jeden orgán. Z výše uvedeného vyplývá, že aby se v případě nároku tvrzeného společností ČAS – SERVICE jednalo o nárok, k rozhodnutí o němž by nebyly příslušné správní orgány

rozhodující o sporech z veřejnoprávních smluv, muselo by z tvrzení žalobkyně vyplývat, že takový nárok nemá souvislost s právními vztahy v oblasti veřejného práva, které zákon umožňuje upravit veřejnoprávními smlouvami, například proto, že se jedná o soukromoprávní bezdůvodné obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku z roku 1964. To však v projednávaném případě není splněno. Jak již bylo uvedeno, povaha plnění, které mělo být fakticky poskytováno žalobkyní, je zjevně veřejnoprávní a mohlo být poskytováno na základě veřejnoprávní smlouvy, v daném případě veřejnoprávní smlouvy subordinační ve smyslu § 161 správního řádu."

[16] Touto optikou je také třeba nahlížet na usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 5/2012, vydané ve sporu o pravomoc mezi žalovaným a Okresním soudem v České Lípě ve věci nyní projednávané, kde bylo mimo jiné uvedeno: „*Pravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv nebude dána výjimečně tehdy, pokud se žalobce domáhá po žalovaném vydání plnění z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku. Je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší o něm rozhodovat soudu v občanském soudním řízení. … V rámci řešení předmětného sporu z veřejnoprávní smlouvy pak bude na správním orgánu, aby jako předběžnou otázku posoudil mj. vznik smlouvy o závazku veřejné služby, resp. její soulad s právními předpisy (§ 165 správního řádu), podle právní úpravy účinné v době uzavření této smlouvy (§ 182 odst. 2 správního řádu).*" Závěry zvláštního senátu je tedy třeba vykládat tak, že by pravomoc žalovaného nebyla dána pouze tehdy, pokud by se jednalo o žalobu na zaplacení čistě soukromoprávního bezdůvodného obohacení. Je nepochybné, že se žalovaný musí jako předběžnou otázkou zabývat i platností uzavřené veřejnoprávní smlouvy, neboť to je podstatné pro posouzení, zda má být nárok posuzován podle uzavřené smlouvy nebo podle pravidel bezdůvodného obohacení.

[17] Stěžovatelka v nynějším případě netvrdila, že jí uplatněný nárok *vůbec nesouvisí* s právními vztahy v oblasti veřejného práva, například proto, že se jedná o čistě soukromoprávní bezdůvodné obohacení. Naopak argumentovala přesně opačně a svůj nárok z veřejnoprávní smlouvy odvozovala, a to ať již z toho důvodu, že byla uzavřena platně, tak z důvodu, že i pokud by byla neplatná, má nárok na zaplacení bezdůvodného obohacení odvozený od neplatné veřejnoprávní smlouvy. Proto je nutno uzavřít, že i o návrhu na zaplacení bezdůvodného obohacení stěžovatelky měl rozhodnout žalovaný. Ten tedy nemohl návrh zamítnout pouze s argumentací, že nárok stěžovatelky není důvodný, jelikož veřejnoprávní smlouva nebyla platně uzavřena. Žalovaný jakožto příslušný správní orgán je povinen v dané situaci posoudit, zda a v jakém rozsahu došlo k poskytnutí plnění, které nelze v případě poskytnutí služby veřejné dopravy ve stejné podobě vrátit. V takovém případě přichází v úvahu pouze ohodnocení přijatého prospěchu peněžitou formou s ohledem na ceny v místě a čase obvyklé (viz obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, čj. 9 Afs 81/2010 - 180). Krajský soud takovou možnost s odkazem na neplatnost smlouvy zcela zjevně vylučoval. Žalovaný sice připustil faktické poskytnutí plnění, odmítl však možnost navrácení finanční hodnoty těchto služeb na základě obecně formulovaných a nepodložených důvodů, které primárně vycházely z úvahy, že nároky na vrácení

vzájemných plnění z neplatné veřejnoprávní smlouvy mají být řešeny soudy v občanském soudním řízení. Nejvyšší správní soud poznamenává, že se otázkou platnosti uzavřené veřejnoprávní smlouvy nemohl zabývat, neboť nesprávné posouzení platnosti veřejnoprávní smlouvy stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] S ohledem na usnesení ČAS – SERVICE také nelze použít závěry uvedené v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4410/2010 (zejména myšlenku, že *[u]stanovení občanského zákoníku upravující vztahy z bezdůvodného obohacení přitom nijak neodlišují situace, bylo-li mezi stranami plněno na základě domnělého titulu z oblasti veřejného či soukromého práva, a není tak důvodu soudu upírat právo posouzení, zda právní titul z oblasti veřejného práva byl či nebyl dán)*, neboť jsou tímto usnesením překonány. Obdobné je třeba konstatovat k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 As 37/2012 – 39, aniž by bylo třeba postupovat podle § 17 odst. 1 s. ř. s. a věc předložit rozšířenému senátu. Úlohou zvláštního senátu je posuzovat nezávisle na Nejvyšším soudu i Nejvyšším správním soudu, zda mají být určité otázky řešeny soudy nebo správními orgány a jeho závěry mají precedenční závaznost (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1743/10, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 - 53, publ. pod č. 1833/2009 Sb. NSS).

[19] Obavu žalovaného, týkající se vazeb mezi licenčním řízením a závazkem veřejné služby, soud neshledává v této věci za podstatnou. Stěžovatelka sama tuto argumentaci vedla nad rámec hlavních důvodů kasační stížnosti. V dané otázce je podstatné, jak je vysvětleno výše, zda se jedná o vztah vyplývající z veřejnoprávní smlouvy, která byla platně či neplatně uzavřena, nebo alespoň, při zohlednění povahy a podstaty vztahu, být uzavřena mohla. V posuzované věci je nesporné, že veřejnoprávní smlouva uzavřena byla, byť případně neplatně, a proto není podstatné dále zkoumat otázku, jaká by byla situace, pokud by veřejnoprávní smlouva uzavřena vůbec nebyla.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku nezákonnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za opodstatněnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Rozsudek krajského soudu je tedy nesprávný.

[21] Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správního orgánu pak dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a

náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud tak rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[23] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[24] Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu a pak odměnou a náhradou hotových výdajů právního zastoupení. Zástupce stěžovatelky před krajským soudem učinil v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT a účast na jednání před soudem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) AT. V řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly náklady řízení pouze odměna a náhrada hotových výdajů advokáta, jelikož stěžovatelka byla od placení soudního poplatku osvobozena. Zástupce stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon, kterým je písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení činí 13 600 Kč. Zástupce doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 19 456 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu